

# Lupanar

Király Kinga Júliának

*A Via Forcelláról nyíló kis utcában, a központban, Centro Storico, egy egérszürke falú ház aljában találtunk rá: Lupanar. Kis kávézó a mosott ruhás égbolt alatt, Caffé Bar. Este volt, mikor beléptünk, én már csak ristrettót kértem, te maradtál az espressónál. Manolótól, a fiatal fiútól Napoli-mezben, tudtuk meg néhány vino della casa után, mondta és mutogatta, hogy a lupanar az ókorban a bordély. Te sokáig azt hitted, merthogy Triesztben ismertél már egy ilyen nevű kocsmát, azt jelenti, menedék. Aztán feszültté váltál, mikor Manolo folytatta, hogy non si tratta solo del cazzo, és itt Manolo már nemcsak énekelt, de szinte köpte magából a szavakat, két kézzel rajzolt köröket a levegőbe, úgy mutatta, non solo fottere, hogy értem-e, ugye megértem, hogy ez milyen fontos, hogy non solo trombare, trombitál-e, hülyéskedtél, és ő csak fújta, mondta a magáét, és kérte, értsük meg, hogy amit most elmond, azon élet is múlhat. Hogy a lupanar igazi mediterrán intézmény volt. A központtól, a piactól mindig kissé távolabb esett, de nem túl messze, hogy gyalogosan még éppen el lehessen érni. Mondom, mondta, non solo fottere, ma anche riposare. Hogy a kereskedők ide tértek be a sikeres adásvétel után, itt lett csak igazából lezárva a piac. És hogy ez volt a legédesebb része a létezésnek. Dolcissima! Szinte könnyögött, kérdezett az egész testével, hogy megértjük-e, hogy ez mi mindent jelent, hogy micsoda pompás és szinte egyetlen lehetőség a kilégzésre. És amikor Manolo ezt mondta, felnézett az égre, aztán vissza, ránk, szinte könnyezett a gyönyörtől, fogta a karom, szorította, mekkora színház, ezt mondtad, de ő csak folytatta, ömlött belőle az előadás: ez az az idő, amikor a munkán már túl vagyunk, az árat megfizették, az arany a zsebünkben, de a visszaútba még nem kezdtünk bele. Azaz meg lehet állni kicsit, tenni egy kitérőt, hogy ez az a pont, dolce tempo, amikor még nem fogyasztottunk el semmit a sikerből, amikor még a jó része a dolgoknak előttünk áll. Én aznap este, ott, a Lupanarban aztán túl sokat ittam. Nem is emlékszem rá, teljesen kiesett, hogyan jutottunk haza, vagy hogy Manolóval mi lett, hova tűnt el. Másnap reggel csak a rosszkedvedet láttam. Gyalogoltunk a buszhoz, sebzetten és sértődötten azt kiabáltad, ismételtetted, hogy Nápoly neked már túl sok, végeláthatatlan*

mosásrengeteg, szárítókavalkád, szépséges kurva, és mintha a világ összes mosását itt halmozták volna fel, de a ruhák, akárhogy nézed, mégse tűnnek tisztának, fakult mind, izzadt, napszitta, szegényfoltos. Kivéve a világos, az égkéék sálakat. A sálkéekben, azt beszéljük, nem is igazán a tenger van, mert habkönnyű kék ez. A sokáig eseménytelen éghez hasonló, amelyik egy helyben, hidegen lobog. Már a buszon ültünk, amikor forró, nagy, árnyékos szemekkel elmondtad, hogy akkor ezt az édes teljességizét nem is a lupanarban éred el, mert ott már falsz, fogyasztod a jót, hanem inkább akkor, amikor úton vagy oda. Sőt, inkább, mikor még csak elindulsz. Vagy az indulás előtt, a füge ládáit pakolva. Gúnyosan megjegyezted, mediterránbuddhizmus. És, hogy ha végigvisszük, ez az egész édes kilégzés nem létezik, üres. Felfalja magát. Hogy addig lehet zsugorítani, amíg el nem tűnik, szét nem foszlik, mint a tengerhab, és végül már nem is marad semmi belőle. Közben mutattál kifelé a busz ablakán, hogy látom-e, ott, a ház falán, a felfújtt falfestményen, hogy Maradona az, térden, izzadt, foltos, napszitta és tündöklő Napoli-mezben ünnepli a következő gólját.

## Messziről és régről

Messziről és régről jöttél. Ahogy a múltakat magadba nyelted, olyan lettél, akár a tenger. Amikor a nyílt víz felől befut a hajód, kivetsz magadból madártetemet, zöld algát, kagylóhéjat, rozsdavert kincseket. Hogy valójában mi történt az úton, soha nem derül ki. A sirályok, amelyek a parthoz közeledve kísérték, csak messziről, a fedélzet deszkáiról feltekintve fehérek, és csak akkor könnyűek, amikor repülnek.

## Hajóroncs Malagánál

Malaga mellett láttam a homokfövenyen azt a roncsot. Egy kis falu homokos partján. Harmadik napja már, hogy ott voltunk, de a hajóroncs új volt, nemrég vethette ki magából a víz, kiokádta a partra ezt az összetört, szomorú tárgyat. Nem volt nagy, nem volt régi. Vitorlásszerűség. A sötétben halott bálnának lehetett látni. Vagy véletlen kőszirtnek a homok közepén. Amikor előjött a telihold a felhők mögül, olyan volt, mintha megint úszna.